

arquitectes obres dates emplaçaments paraula clau

cerca

Teatre Nacional de Mannheim

1952 - 1953

Mies Van der Rohe, Ludwig

Mannheim

capsa, edifici cultural, marbre, plataforma, pòrtics exteriors, simetria, teatre,

model interpretatiu

redibuixat

Teatre Nacional de Manheim, plànols

anàlisi

El 1952, l'Ajuntament de Mannheim va convocar un concurs per edificar un teatre nacional sobre les restes de l'antic, destruït pels bombardeigs soferts en la Segona Guerra Mundial, buscant, a la vegada, la protecció oportuna dels refugis subterranis encara existents i el sostre del qual es trobava a 80 cm sobre el nivell del terreny. El programa requeria una planta d'accés amb serveis generals, administració i dipòsits, i una planta principal amb dos auditoris de 500 i 1300 persones. A part de Mies, van participar al concurs Hans Scharoun, Rudolf Schwarz, Otto Ernst Schweizer, i Gerhard Weber, resultant guanyador aquest darrer, després de la retirada de Schwarz i del propi Mies.

Mies planteja un enorme espai lliure de columnes interiors, hereu dels primerencs projectes per a una Sala de concerts (1942) i per a un Teatre (1947), considerant que és la millor forma de tancar un organisme tan complicat com és el teatre. Prenent la referència del Crown Hall, projectat el 1950, i dramatitzant la seva escala, projecta una coberta de 80 x 160 m, suspesa de 7 bigues de gelosia vistes, col·locades cada 24 m. L'altura del terra al sostre de la planta principal és de 12 m mentre que el del pòdium és un tercer part, 4 m. L'entrada, la grandiosa escala, el vestíbul, l'auditori pròpiament dit, configuren un espai continu i l'espectador té la sensació d'amplitud. A diferència de la resta de projectes presentats al concurs s'entra a la sala (1300 places) a través del sòcol inferior, axialment a través d'un dels costats menors. Dues escales bessones situades simètricament pujaven de la planta baixa a l'auditori, que estava majestuosament suspès en voladriu dins de l'espai obert del vestíbul de 16.76 m d'altura, "per combinar tant el pis superior com l'inferior, i formar una sala impressionant i festiva", deia Mies. L'extrem oposat de l'edifici donava al teatre petit (500 places), que era prou estret com per allotjar en els seus laterals zones de decorats, tallers i magatzems. Entre els dos auditoris es trobaven els respectius escenaris, amb les seves corresponents zones de servei, emmagatzematge i vestidors, mentre que un passeig tan alt com els vestíbuls circumdava tota la massa interior.

Si per a Mies el Nationaltheater era la demostració més convincent que un espai unitari pogués acceptar la diversificació així com proporcionar flexibilitat, la composició de la façana havia d'al·ludir, una vegada més, a l'ordre de la Tècnica. Sobre la planta baixa, revestida de marbre de Tinos i lleugerament reculada, s'elevava una caixa de vidre fumat. Una acurada modulació 2 x 4 vinculava el gran ritme de les armadures d'acer amb el més petit dels esvelts imports de la fusteria, mentre protegia la percepció de qualsevol tensió interior. D'aquesta manera, Mies es posicionava contra el tecnològisme objectivista o l'especulació estètica subjektivista de postguerra, expressant mitjançant l'ús del corpori mur de cristall en totes les seves condicions perceptives, el llegat de l'arquitectura arquitebada reafirmant el seu retorn a un mai no abandonat Schinkel.

(FA)

obres relacionades

Biblioteca i Administració per al IIT

Crown Hall

bibliografia

Redibuixat i model interpretatiu realitzat per:

2003 - Alexandre Jutglà, Rafael López

2003 - Llorenç Sunyer, Miguel Rodríguez

DREXLER, Arthur (ed.), *The Mies van der Rohe Archive*. Nueva York & Londres: Garland, 1986 (4 vol.)

COHEN, Jean-Louis. *Mies van der Rohe*. Traducció, Juan Calatrava Escobar. Madrid : Akal, 1998. (1º ed. Londres [etc.] : E. & F.N. Spon, 1996)

SCHULZE, Franz. *Mies van der Rohe. Una biografia crítica*. Madrid: Hermann Blume, 1986. (1º ed. *Mies van der Rohe. A critical Biography*. Chicago & Londres: University of Chicago Press, 1985).

SPAETH, David. *Mies van der Rohe*. Nueva York: Rizzoli, 1985. Ed. Castellano: Barcelona: G. Gili, 1985.

NEUMEYER, Fritz; *Mies van der Rohe: la palabra sin artificio, reflexiones sobre arquitectura : 1922-1968*. Traducció de Jordi Siguán. Madrid : El CroquisDL, 1995

CARTER, Peter. *Mies van der Rohe at work*. Londres : Phaidon, 1999 (1º ed.1974)

SAFRAN, Yehuda. *Mies van der Rohe*. Barcelona: Gustavo Gili, 2001.

LAMBERT, Phyllis (ed.). *Mies in America*.Montreal: Centre Canadien d'Architecture, 2001. Chicago: Whitney Museum of Contemporary Art, 2001

Mies van der Rohe. MoMA exhibitions 2001

comentaris/assaigs

Alvarez, Fernando. "Mies van der Rohe desde América" (Guions de classe: Història de l'art i l'arquitectura, 2009).

Aquesta obra està sota una llicència de Creative Commons.

